

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Meditatio XXXVII. De doloribus externis Jesu Christi in sua Passione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

illa lumina, insignia illa solatia, favores illos singulares, quos animis sanctis indulges; tantum peto partem infiniti illius doloris, quem de peccatis meis concepisti; peto, ut vel unicam guttam ex torrente amaritudinis, qui cor tuum inundavit, in cor meum stillare finas; ut, cum peccata mea totius sanguinis mei effusione, quemadmodum tu fecisti, eluere non possim, saltem ita affligar, ut illa perpetuo meis lacrimis abluam.

Attendite, & videte, si est dolor sicut dolor meus. Lament. c. 1.

Magna est velut mare contritio tua. Lament. c. 2.

Verè languores nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse portavit. Isa. c. 53.

MEDITATIO XXVII.

De doloribus externis

JESU Christi in sua Passione.

PUN.

PUNCTUM I.

De tormentis Christi in sua Passione.

CONSIDERA : Prophetam meritò
Christum appellâsse *virum
dolorum*, Isaïæ c. 53. v. 3. cùm nul-
lus unquam hominum fuerit, qui
plura, quàm ipse, passus sit.

1. Ob multitudinem tormento-
rum, quæ sustinuit, nulla penitus
corporis parte à singulari suo
cruciatu immuni relicta. Ma-
nus & pedes ipsius clavîs fuerunt
cruci affixi : caput spinis pertere-
bratum : vultus sputis & cola-
phis obrutus : corpus totum sexies
mille virgarum ictibus dilacera-
tum, ita ut merum vulnus dici po-
tuisset : omnes denique sensus sin-
gulari quisque tormentò fuerunt
excarnificati.

2. Ob delicatam ipsius comple-
xionem, quæ, ut optimè efforma-
ta, ita ad quosvis doloris sensus
per-

perquam erat tenera; præsertim quia sacratissimum ipsius corpus, jam antè sudore sanguineo penitus exhaustum fuerat.

3. Ob continuitatem tormentorum, cùm ne quidem momentum quietis ipsi relinqueretur ab exordio suæ passionis usque ad epilogum.

4. Ob diversa tormentorum genera ipsi inflicta; ingeniosa enim licitorum crudelitas semper nova excogitavit, ut fuit spinea coronatio; aut ordinaria novo furore exasperavit: ita ut, nisi Filius DEI Divina virtute fuisset conservatus, vel sub sola verberum tempestate exspirâisset. Sed reservari voluit, ut in Cruce mori posset, in qua omnes ipsius dolores, plagæ, & vulnera renovata sunt. Concussione enim crucis, cùm erigeretur, & pondere ac commotione corporis, manuum pedumque cruciatus immanem in modum exacerbati sunt: ita ut dolores refricarentur,
ubi

Meditatio Vigesima Septima. 329

ubi sustentationis modicum saltem solatium reperire debuisset.

Ah ! anima mea , credisne hæc omnia ? Potésne de his cogitare , & simul memoriâ repetere , DEUM fuisse , qui tot & tanta mala tui causâ exantlavit , quin aut dolore aut amore conficiaris ? Si homo , si mancipium , si creaturarum omnium postrema centesimam eorum partem pro te tolerâisset , quæ DEUS tulit ; non posses , quin illam amares , quin gratum animum testareris , quin aliquem proderes commiserantis animi affectum , quin quandoque diceres : infelix iste me amavit , nec tam miserabilis esset , nisi me amâisset. Et ad testimonium amoris DEI , pro te crucifixi & mortui , habebis tam obtusos omnis humanitatis sensus , ut illud nullâ aliâ , quàm frigidi ingratiq̃ue animi , notâ compenses ? Quæ est ista durities , quæ stupiditas ? Cor humanum potéstne ad tam turpem excessum devolvi ?

Ah

Ah Domine! vel maximè potest, quod etiam nimis frequenter palam faciet, nisi hic ipse amor, qui te pro illo tot & tam horrendis subjecit tormentis, te adigat, ut ipsius duritiem emollias, & glaciem dissolvas, atque ita capax reddas, quò & dolores tuos nonnihil sentiat, & amorem tuum suscipiat. Heu! quid mihi proderit, tanta te pro me tulisse, quàm ut magis indurefcam, & criminofior evadam, nisi vehementer tangor, nisi me gratum demonstro, nisi majori te amore complector?

Verùm quo meliori modo ego meum in te amorem testari potero, quàm eo, quo tu in me tuum demonstrasti? Amor, quem in me conceperas, fecit, ut magno ardore tormenta subires, atque etiam in illis suavitatem agnosceres; & amor, quo ego in te feror, tantùm non poterit, ut adversa me doceat, non dicam, cum fervore quærere, & in illis delicias reponere,
quod

Meditatio Vigesima Septima. 331

quod vel maximè deberem, sed saltem illa submissè excipere, & crucem, quam tua Providentia mihi imponet, patienter ferre? Ah Domine! si crucem non amo, id fit, quia te non amo. Fac igitur, ut incipiam à faciliori, quod est amare te, & desinam in difficiliori, quod est amplecti & amare crucem propter te.

PUNCTUM II.

De opprobriis Redemptoris in sua Passione.

CONSIDERA : Illum ipsum Prophetam, qui vocavit Servatorem nostrum, *virum dolorum*, appellare ipsum etiam *novissimum virorum*, Isa. c. 33. v. 3. id est, ultimum & contemptissimum omnium hominum: & alium testari, fatiandum opprobriis: *Saturabitur opprobriis*. Thren. 3. v. 30.

1. Captus est in horto Oliveti ut
Latro; oneratus catenis & ligatus
ut

ut sceleratus; raptus & tractus per easdem plateas & compita, per quæ paulò antè Judæi ipsum velut Messiam & Regem in Israël triumphabundi deduxerant. 2. In hoc miserabili statu ductus est ad Caiapham, ubi ut insolens, colapho cæsus; ut blasphemator, consputus; ut scurra, exagitatus; & à vilissima satellitum fæce, integra nocte, mille ludibriis iniquissimè habitus fuit. 3. Ab Herode fuit tractatus ut stultus & mentis inops. Deinde ut ignavum mancipium flagellis exceptus; Barabbæ homini nequissimo, velut illo deterior, postpositus. Denique ad mortem ignominiosissimam condemnatus, inter duos latrones medius, tanquam utroque sceleratior, ex infami trabe pependit, & quidem totus nudus, ac spectante infinita propè hominum multitudine, qui ex omni parte Jerosolymas confluxerant, Pascha celebraturi.

Sed hæc opprobria ab adjunctis,
quæ

Meditatio Vigesima Septima. 333

quæ ipsa comitabantur, plurimum incrementi ceperunt. Primò enim in summa omnium æstimatione erat; habebatur pro homine prorsus admirabili, pro magno Propheeta, pro altero Elia, pro ipsomet Messia. Quæ, obsecro, mutatio? Secundò. Has ignominias perpeffus est quatruiduo, postquam triumphantis instar Jerusalem ingressus fuerat inter festivas populi acclamationes & plausus, quos nunc, mutatâ repenti scenâ, in summum contemptum verterunt. Tertiò. Licet intra populum plures fuerint, qui miraculorum ipsius testes esse poterant, imò illi ipsi, in quorum commodum illa patrauerat, nullus tamen omnium fuit, qui se pro ipso & pro ipsius causa declararet, qui se opponeret iniquissimæ electioni, qua Barabbas ipsi prælatus fuit. Quartò. A contemptu ad horrorem & execrationem usque profilierunt. Illi ipsi, qui paulò antè festa conclamatione in-

to-

tonabant : *Hosanna Filio David*, nunc, velut œstrô perciti, communi omnes voce clamant : *crucifigatur*. Denique, quod omnem transcendit admirationem, ita ab omnibus fuit derelictus, ut etiam à charissimis suis amicis, & fidelissimis discipulis desereretur; alii enim aufugerunt, quidam ipsum prodiderunt, alii negârunt, & miseros se judicârunt, si crederentur aliquo modo ad ipsum pertinere. Potuitne ignominia Christo illata ulterius progredi?

Esne tu, ô Rex gloriæ! quem video opprobriis & ignominiiis coopertum? Esne tu, DEUS Majestatis, coram quo, profundissimo cum respectu, Seraphini se prosternunt! quem video tam protervè, & insolenter à vilissimis terræ vermibus tractatum? Esne tu, æterni Patris delictum! qui factus es horror & execratio tuarum creaturarum? Quis te igitur ad tam miseram & abjectam conditionem reduxit?

Tu-

Meditatio Vigesima Septima. 335

Tuus, ô anima mea, JESUS docere te voluit, quanti sit pretii gloria Cœlestis sui Patris, & quò usque enitendum fit, ut illa reparetur. Ille tibi demonstrare voluit, sui submissionem infallibile esse medium promovendæ DEI gloriæ, quæ nunquam altiùs evecta fuit, quam cum unicus Æterni Patris Filius visus est ipsi humilitatis abyssò penitus immerfus. Sed, Divine Servator, hanc lectionem superbus & vanus meus spiritus nec concipere poterit, nec discere volet; & hoc ipsum magnum confusionis argumentum mihi esse debet, quòd in animum non inducam, ut amem humilitatem, à te tantopere amatam, & quæ sola me tibi similem, tuoque amore dignum reddere potest. Certè tanto amore complecterer humilitatem, quanto mundani prosequuntur gloriam, si ita te diligerem, ut ipsi Mundum diligunt. Non est, Domine, nisi tu, qui possis efficere, ut eam amem.

mem. Hanc à te gratiam peto, velut certam tui in me amoris teferam, & maximum, quod à te consequi possum, beneficium.

Pro omnibus mortuus est Christus, ut & qui vivunt, iam non sibi vivant, sed ei, qui pro ipsis mortuus est, & resurrexit. 2. Cor. 5.

Patet arcanum cordis per foramina corporis. S. Bernard.

Non possum vivere sine vulnere, cum te video vulneratum. S. Bernard.

Amor meus crucifixus est. S. Ignat.

CONSIDERATIO IX.

De statu, & conditione cuiusque hominis.

L A Mplexusne es hunc statum & conditionem, quam tenes, vocante te illuc DEO? Confu-
lu-